

rekursu rodičů potud, že jim uložil zaplatiti navrhovateli výpravu jen 10.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelovu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se domáhá v nesporném řízení určení výbavy, kterou mu podle § 1231 obč. zák. jsou rodiče povinni dáti. Hledíc k zákonným předpisům (§§ 1220 až 1222 obč. zák.) nelze při určení výbavy bráti v úvahu skutečnosti, jež stěžovatel k odůvodnění svého nároku uvádí, které však s touto věcí nemají nic společného. Pracoval-li navrhovatel po řadu let na usedlosti rodičů i on sám i jeho manželka a děti, protože prý mu rodiče slibovali, že mu usedlost předají, nemůže z tohoto důvodu požadovati výbavu vyšší než podle zákona by mu jinak příslušela, neboť tu šlo by snad o odměnu za práci, ne však o výbavu. Ani četná rodina stěžovatelova (osm dětí) nemůže býti důvodem ke zvýšení výbavy. Pro výměru výbavy nemůže býti rozhodující ani to, že matka prohlásila, že chce dáti 15.000 Kč až usedlost prodá. Otec stěžovatelův zase prohlásil, že vyplatí mu podíl ze statku 10.000 Kč, ovšem až je bude mít. K tomu se připomíná, že rozsah nároků na věno (výbavu) se posuzuje podle poměrů v čase, kdy sňatek byl uzavřen a jen způsobilost osoby věnem povinné, poskytnouti věno takto vyměřené, podle doby, kdy se žádá věno (viz rozh. n. s. čís. 1168, 11.413 sb. n. s.).

Čís. 13564.

Prokurista vykonává zaměstnání ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928, čís. 39 sb. z. a n. Lhostejno, že činnost prokuristy tuzemské firmy jest obmezena na vedení prodeje v cizině.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 458/34.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d vrátil akciové společnosti opověď k doplnění, by bylo vykázáno, že nový prokurista Robert B. a) buď jest československým státním občanem (výkaz osvědčením dle vyhl. min. čís. sb. 225/1926 a výnos min. sprav. z 28. prosince 1926, čís. 54.907 Sděl. 2/27 Věst. min. sprav.), b) anebo, že má státní povolení pokud se týče potvrzení (osvědčení) podle § 2 pokud se týče §§ 3, 5 a 8 zák. čís. sb. 39/1928. R e k u r s n í s o u d usnesení to potvrdil. D ů v o d y: Požadavek napadeného usnesení jest oprávněn, neboť ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928 čís. 39 sb. z. a n. o ochraně domácího trhu práce přísluší politickému úřadu druhé stolice rozhodnutí o tom, zda povolení k zaměstnání cizince uděleno býti má čili nic. Poněvadž Robert B. má býti zapsán jako kolektivní prokurista u firmy, jest zapotřebí žádaného výkazu o státním občanství jeho a potvrzení podle § 2 cit. zák. pokud se týče §§ 3, 5, 8 téhož zákona, byť i bydlél ve Vídni.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

ze správných v podstatě důvodů napadeného usnesení, k nimž se vzhledem k vývodům dovolacího rekursu ještě dodává: Jest nerozhodné, že

činnost prokuristy Roberta B-a má býti obmezena jen na vedení prodejny ve Vídni, tedy v cizině, neboť tím nepřestává býti Robert B. prokuristou tuzemské společnosti. Plná moc prokuristy není podle čl. 43 obch. zák. na venek obmezitelná a proto nelze povolit ani zápis do obchodního rejstříku s obmezením. Mohl by tudíž takový prokurista i v tuzemsku ujednávat s třetími osobami závazná právní jednání. V povaze věci tkví, že taková činnost není kontrolovatelná. Prokurista jako takový jest povolán k provozování obchodní živnosti principálově a, obstarává věci závodu, pro nějž je zřízen, vykonává tím své zaměstnání ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928 čís. 39 sb. z. a n. (srv. také rozh. nejv. soudu čís. 10.916 a 11.289 sb. n. s.).

Čís. 13565.

K určitosti návrhu na exekuci podle § 353 ex. ř. se vyžaduje, by vymáhaný čin byl přesně označen, aby nevznikla pochybnost o jeho předmětu, způsobu a rozsahu.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 529/34.)

Na základě konečného usnesení ve sporu pro rušenou držbu navrhl vymáhající věřitel, by mu byla povolena exekuce, by bylo vymoženo uvedení části pozemku č. kat. 1301/2 les v M. severozápadní jeho části ve výměře asi 11. m čtver. v místech, kde tato část tvoří jakési rozhraničení pozemku č. kat. 1328/3 a č. kat. 1299/1, do předešlého stavu a by vymáhající věřitel byl zmocněn, aby dal část označeného pozemku uvésti zjednanými lidmi na náklady povinné strany v předešlý stav. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Povinné straně jest přisvědčiti v tom, že exekuční soud v návrhu nemá podklad pro posouzení a rozhodnutí, jakým způsobem má býti žádaná exekuce vykonána. Povinná strana uvádí, že v exekučním titulu způsob navrácení v předešlý stav není uveden; toto její tvrzení nelze sice nejvyššímu soudu přezkoumati, poněvadž exekuční titul není přiložen, avšak přes to vývody rekurentovy jsou správné, poněvadž ani z exekučního návrhu způsob ten není patrný, ač jest toho k povolení exekuce potřebí, neboť návrh na povolení exekuce musí mimo jiné podle druhého odstavce § 54 ex. ř. určitě uvéstí nárok, pro který se má exekuce státi. K určitosti návrhu na exekuci podle § 353 ex. ř. k vykonání činu, který může býti vykonán jinou osobou než dlužníkem a který může býti věřitel zmocněn dáti vykonati na náklad dlužníkův, vyžaduje se nutně, aby vymáhaný čin byl přesně označen, aby nevznikla pochybnost o jeho předmětu, způsobu a rozsahu. Této určitosti se však exekučnímu návrhu nedostává, ježto není uveden způsob a rozsah žádaného uvedení pozemku do předešlého stavu, a v té příčině návrh ten jest úplně neurčitý. Pro tuto neurčitost nemohlo býti návrhu vyhověno, třebaže jest